

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΝΤΟΠΙΔΗΣ

Αξιολόγηση, ένα θέμα «ζωής και θανάτου»

Υποψήφιος ευρωβουλευτής με Το Ποτάμι

Υπάλληλοι δύο ταχυτήτων

Όλοι μας έχουμε ζήσει την ατελείωτη ουρά σε κάποια δημόσια υπηρεσία, που ανακαλύπτεις ότι πίσω από το ταμείο δουλεύει μόνο μια υπάλληλος. Προσπαθεί η κακομοίρα να βγάλει δουλειά για δέκα. Κάποια άλλη μιλάει στο τηλέφωνο, κάποιος άλλος έφυγε νωρίτερα. Ο προϊστάμενος, με ένα ύφος που δεν σηκώνει πολλά, σε ενημερώνει ότι θα πρέπει να λες και ευχαριστώ, αν καταφέρεις να σε εξυπηρετήσουν, και ξανακλείνει την τζαμένια πόρτα πίσω του γελώντας στους κυρίους που έχει μπροστά στο γραφείο του. Όχι, δεν είναι πελάτες, φίλοι του είναι που πέρασαν να συζητήσουν για το χτεσινό μας.

Έτσι ήταν η κατάσταση μέχρι χτες

Το ζούσες χρόνια, έβριζες και έλεγες «δημόσιο», αλλά ήξερες μέσα σου πως στις επόμενες εκλογές αν ψηφίζεις το «δικό» σου άνθρωπο μπορεί να γύριζε ο τροχός και να γινόσουν ο τυχερός. Τότε θα ζούσες το «δημόσιο» από την καλή. Σου άξιζε, και στην τελική οι πιθανότητες θα ήταν προς το μέρος σου, στις επόμενες εκλογές... ούτως ή αλλιώς ήταν η «σειρά μας να βγάλουμε τους δικούς μας». Έτσι πάει τα τελευταία χρόνια η εκλογική αναμέτρηση... μία τους και μία μας.

Πάνε όμως οι καλές εποχές, το δημόσιο καταρρέει. Άσε που πλέον δεν γίνονται προσλήψεις και να τους ψηφίσεις πλέον δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα... δύσκολα πλέον ανταλλάσσεται η ψήφος με μια θέση.

Σήμερα, λοιπόν...

Πήγα να αλλάξω φλέβα στη μονάδα Κυστικής Ίνωσης Σισμανογλείου, μιας και είναι κομμάτι της καθημερινότητάς μου. Εμείς οι ασθενείς με Κ.Ι. κάνουμε συχνά ενδοφλέβια θεραπεία και αλλάζουμε φλέβα κάθε 3 μέρες. Πήγα κρυφά στη Μαρία την καλή που βρίσκεται στις αιμοληψίες, γιατί είδα ότι είχε βάρδια η Ελένη και την τελευταία φορά, πέρσι, μου έσπασε 8 φλέβες για να την πιάσει! Από ευγένεια δεν της είπα τίποτα αλλά μετά έκλαψα και μου υποσχέθηκαν να μην ξαναπάω, έστω και αν δεν τέλειωσα τη θεραπεία! Αφού δεν «το έχει»! Πατί μας παιδεύει! Χώρα που κάπως έτσι μου έχουν καταστραφεί οι περισσότερες φλέβες και πλέον είναι όλο θρόμβους! Θα μου πεις οι περισσότερες δεν «το έχουν», άσε που υπάρχουν και χειρότερα, η Δέσποινα που έχει το ρεκόρ... 18 τρυπήματα στον Βασίλη! Πάει όμως αυτός... έφυγε νωρίς στα 21 του και σταμάτησε η ταλαιπωρία του.

Ελένη και πάλι Ελένη! Για να είμαι δίκαιος, και Χριστίνα! Είμαστε τυχεροί, τουλάχιστον οι 2 στις 10 «το έχουν».

Αλλά δεν φταίνε κι αυτές. Δεν υπήρχε κάποιο αξιολογικό κριτήριο επιλογής τους στη μονάδα, όποια ήθελε δήλωνε και ερχόταν. Σοκαρίστηκαν όταν ήρθαν νοσηλεύτριες από το Southampton (εξειδικευμένη μονάδα) και τους είπαν πως οι ασθενείς εκεί για να μην παιδεύονται βάζουν «lines» που κρατάνε 15 μέρες ή τα λεγόμενα «Port». Το ξέχασαν όμως μετά, εδώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει αξιολόγηση, κάνεις καλά τη δουλειά σου ή όχι είναι το ίδιο. Στο δημόσιο υπάρχει ασυλία.

Τώρα που το θυμήθηκα το ίδιο δεν έγινε με τους φυσιοθεραπευτές; Πήγαμε σαν σύλλογος ασθενών να κάνουμε μια μορφή αξιολόγησης, μόνο που δεν μας λιντσάρανε! Τα συνδικαλιστικά όργανα λειτούργησαν άμεσα: «θέλουν να μας απολύσουν» κυκλοφορούσε στους διαδρόμους και με 'πιασαν οι συνασθενοί μου να με ρωτήσουν αν όντως ισχύει. Ρε παιδιά, είμαστε σοβαροί; Είναι δυνατόν να μπορούμε σαν σύλλογος ασθενών να

κάνουμε παρεμβάσεις για απόλυση; Για εμάς το κάνουμε... να δούμε ποιοι πραγματικά ενδιαφέρονται, ώστε να τους στείλουμε με δικά μας έξοδα για εξειδίκευση. Δεν γίνεται να παίζουμε με τις ζωές μας. Αλλά τέτοιο ήταν το άγχος τους! Μην και ξεχωρίσει κανένας και δουλέψει με μεράκι, θα χαλάσει την πιάτσα. Βέβαια δικαιολογημένο άγχος, καθώς τώρα ακούστηκαν τα πρώτα μέτρα της κυβέρνησης, οι πρώτες αξιολογήσεις... αλλά μάλλον για προεκλογικές υποσχέσεις τις ακούω.

Έφτασε, λοιπόν, η ώρα

Πρέπει να ετοιμαστώ για τη μεθαιριανή παρουσίαση του ψηφοδελτίου μας. Βλέπεις, μπήκα και εγώ στο Ποτάμι, με άγγιξε αυτή η αρχή που άκουσα, της αξιοκρατίας, της αξιολόγησης. Την έχω νιώσει πιο πολύ από τον καθέναν την ανάγκη της αξιολόγησης, της αξιοκρατίας και της συνεχούς εκπαίδευσης. Αξιολόγηση, ένα θέμα «ζωής και θανάτου»!

Πρέπει λοιπόν μέσα στα άλλα να πείσουμε τον κόσμο. Σε λίγες μέρες γίνεται η αξιολόγηση του πολιτικού μας συστήματος. Αυτό βέβαια θα έπρεπε να το κάνουν και τα ΜΜΕ καθημερινά, αλλά ήρθε η ώρα του πολίτη! Όσοι κατάλαβαν τα αίτια του «εθνικού θανάτου» της χώρας θα το αξιολογήσουν στην κάλπ. Ελπίζω να μην ψηφίσουμε το «δικό μας παιδί» πάλι! Αυτό μας έφερε μέχρι εδώ! Η πρόκληση των εκλογών ενάντια στο παλαιοκομματικό σύστημα, ενάντια στο αλισβερίσι υποψήφιου/ψηφοφόρου, ενάντια στην αναξιοκρατία. Μια πρόκληση στο αξιακό σύστημα των υποψηφίων και όχι ιδεολογικών αγκυλώσεων και θέσεων που δεν εφαρμόζονται ποτέ!

Η αδελφή μου και αυτή νοσηλεύτρια στον Ευαγγελισμό. Θέλω να «περάσει» από αξιολόγηση! Όχι γιατί δεν την εμπιστεύομαι, αλλά γιατί πιστεύω στην αξία της αξιολόγησης. Την ίδια αξιολόγηση θέλω να εφαρμόσει σε όλους τους υποψήφιους από Το Ποτάμι, πριν ψηφίσει. Θέλω την αδερφή μου ως πολίτη να αξιολογήσει το πολιτικό σύστημα με την ψήφο της. Αν «δεν κάνω», αν «δεν κάνουμε», να μη μας ψηφίσει! Έστω και αν είμαι ο «δικός» της άνθρωπος. Έτσι φτάσαμε ως εδώ και μόνο έτσι θα αλλάξουμε! Αξιολόγηση του πολιτικού συστήματος αυτές οι εκλογές, θέμα λοιπόν ζωής και θανάτου για τη χώρα, η αξιολόγηση με την ψήφο σου! **A**